

Η συγγραφέας παιδικών βιβλίων Ράνια Μπουμπουρή στο agrinio-life

30 Views September 10, 2014 Rotator, ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Συγγραφέας παιδικών βιβλίων, επιμελήτρια εκδόσεων, μεταφράστρια και αρχισυντάκτρια στο ηλεκτρονικό περιοδικό diastixo.gr. Η Ράνια Μπουμπουρή έχει καταφέρει να φέρει εις πέρας όλους τους τίτλους που ακολουθούν το όνομά της με απόλυτη επιτυχία. Γιατί, αν δεν είναι επιτυχία το να μπει στις καρδιές των μικρών αναγνωστών και να περιμένουν πώς και πώς το επόμενο βιβλίο που θα τους παρουσιάσεις, τότε τι μπορεί να είναι; Μέσα στον τόσο δύσκολο και ανταγωνιστικό χώρο των εκδόσεων είναι ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία το να μπορείς όχι μόνο να εισβάλλεις αλλά και να διατηρηθείς και το να εκδίδεις κάθε χρόνο τόσο όμορφα, πρωτότυπα, καλογραμμένα και με νοήματα παιδικά βιβλία, είναι σπουδαίο πράγμα. Οι όμορφες ιδέες της κυρίας Μπουμπουρή βρίσκουν ακόμη μεγαλύτερη ανταπόκριση με τις υπέροχες εικονογραφήσεις, που δίνουν χρώμα και ζωή στις λέξεις και περνούν στα παιδικά ματάκια με τον πιο ευχάριστο τρόπο τη μάθηση, την ευχαρίστηση, ώρες χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς.

- Όταν ακούμε ένα τραγούδι αυτό που μας μένει συνήθως είναι η μουσική και το όνομα του ερμηνευτή, ενώ ο στιχουργός είναι ο αφανής ήρωας. Σ' ένα παιδικό βιβλίο όμως θα πρέπει να γίνει ένας συνδυασμός εικόνας και λέξεων, ο υπεύθυνος εικονογράφησης να μπει στο μυαλό του συγγραφέα και να μετατρέψει σε εικόνες τα κρυμμένα νοήματα, να κάνει ακόμη πιο ελκυστικό το αποτέλεσμα. Περιγράψτε μας λίγο τον τρόπο που το καταφέρνετε κάτι τέτοιο.

Το εικονογραφημένο παιδικό βιβλίο είναι συνδημιουργία του συγγραφέα και του εικονογράφου, γι' αυτό και χρειάζεται να υπάρχει καλή επικοινωνία και συνεργατική χημεία μεταξύ τους. Ο συγγραφέας δίνει τη βάση με το κείμενό του, ο εικονογράφος απογειώνει τις ιδέες του συγγραφέα, φωτίζει

μία κρυφή διάσταση των πραγμάτων και πηγαίνει την ιστορία ένα βήμα παραπέρα. Σας παρουσίασα, τώρα, μία ιδανική κατάσταση, την οποία ευτυχώς βιώνω συνήθως με τους συνεργάτες μου. Η δική μου τακτική είναι να αφήνω τον εικονογράφο απολύτως ελεύθερο στην προσέγγιση της ιστορίας και κατόπιν, αφού έχει δημιουργήσει τα προσχέδια, να συζητάμε για το αν χρειάζεται να γίνει κάποια αλλαγή, ώστε να υπηρετείται καλύτερα το πνεύμα του έργου. Στα 2 βιβλία μου που συνοδεύονται από CD θεωρώ συνδημιουργό και τον συνθέτη μας, τον Αλκιβιάδη Κωνσταντόπουλο, ο οποίος, δεδομένου ότι έχουμε κοινούς κώδικες επικοινωνίας, δημιουργεί με απόλυτη ελευθερία το δικό του μέρος του έργου.

- Έχετε μεγαλώσει στην επαρχία και τα παιδικά σας βιώματα έχουν να κάνουν με τη φύση και την ανεμελιά, σε αντίθεση με το τώρα που ζείτε στο κέντρο της πρωτεύουσας και οι εικόνες που έχετε είναι εντελώς διαφορετικές. Τι νιώθετε ότι επηρεάζει περισσότερο τα γραπτά σας, το τότε ή το τώρα, το πώς ζουν σήμερα τα παιδιά και τα προβλήματα που καλούνται να αντιμετωπίσουν ή οι όμορφες δικές σας παιδικές αναμνήσεις;

Κοιτάζτε, η παιδική μας ηλικία πάντα μας ακολουθεί, αυτό το πιστεύω ακράδαντα. Όντως, γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Καρπενήσι σε συνθήκες που πλέον φαντάζουν εξωπραγματικές για τις κόρες μου, οι οποίες μεγαλώνουν στο κέντρο της Αθήνας. Ότι, ας πούμε, ένα φιδάκι είχε τρυπώσει στην αυλή μας και η γάτα το έπαιζε με τις ώρες πριν το σκοτώσει είναι μία εικόνα που με ακολουθεί πάντα. Το ότι μπαίναμε κρυφά με τις αδερφές μου στον κήπο και μαδούσαμε τα λάχανα της μαμάς μου για να φτιάξουμε τούρτες στα κουνελάκια μας, επίσης. Το χιόνι, που έφτανε μέχρι το παράθυρό μας κι εμείς πηγαίναμε κανονικά στο σχολείο, σαν να μην τρέχει τίποτα. Όλα αυτά, εικόνες, αισθήσεις, μυρωδιές, βγαίνουν στα γραπτά μου χωρίς να χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να τα ανακαλέσω, αναδύονται μόνα τους. Θεματολογικά όμως εστιάζω στις σημερινές συνθήκες ζωής των παιδιών, που τις ξέρω από πρώτο χέρι ως μητέρα. Αυτό που κάνω μερικές φορές είναι να συνδυάζω το τώρα με το τότε, όπως π.χ. στο βιβλίο μου «Στο γιογιό με τη γιαγιά», που το κοριτσάκι της ιστορίας εκπαιδεύεται στη χρήση του γιογιό από τη γιαγιά στο Καρπενήσι, η οποία της λέει και μία ιστορία από τα παλιά.

- Τα βιβλία σας έχουν ένα μοναδικό τρόπο να περνούν σπουδαία νοήματα που αφορούν τις σχέσεις των μικρών παιδιών με τους γονείς, με το πώς αντιλαμβάνονται τα πράγματα γύρω τους, να μαθαίνουν με ευχάριστο τρόπο απλούς κανόνες υγιεινής, συμπεριφοράς, να χειρίζονται τα συναισθήματά τους. Όλα αυτά πηγάζουν κατά κάποιον τρόπο και από το πώς διαχειρίζεστε η ίδια τα αντίστοιχα «προβλήματα» στα δικά σας παιδιά, διδάσκεστε συγχρόνως από τις αντιδράσεις τους;

Πρώτα απ' όλα, ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια. Ναι, το να μεγαλώνει κανείς παιδιά είναι μεγάλο σχολείο και δεν ξέρω κατά πόσο είμαστε προετοιμασμένοι, πριν γίνουμε γονείς, για μία τόσο μεγάλη ευθύνη. Διδάσκομαι καθημερινά από τα παιδιά μου ως άνθρωπος, καταρχήν, και ως συγγραφέας. Και όσο υπεύθυνη προσπαθώ να είμαι απέναντί τους στην καθημερινή μου συμπεριφορά, άλλο τόσο υπεύθυνη προσπαθώ να είμαι και απέναντι στα παιδιά που θα διαβάσουν τα βιβλία μου.

- **Αν η αρχή είναι δύσκολη, το να καταφέρεις να μεις σε ένα τέτοιο ανταγωνιστικό χώρο όπως το παιδικό βιβλίο, με τους απαιτητικούς μικρούς αναγνώστες που κατακλύζονται από πολυδιαφημιζόμενους ήρωες και «κολλάνε», πόσο εύκολο είναι μετά να συνεχίσεις να κρατάς το ενδιαφέρον αμείωτο, να βρίσκεις φρέσκιες ιδέες και να γίνεις ένας από τους αγαπημένους τους συγγραφείς;**

Σαφώς οι φρέσκες ιδέες είναι ζητούμενο για όποιον ασχολείται με τη συγγραφή και τη δημιουργία γενικότερα. Αλλά αυτή είναι μόνο η αρχή. Ακολουθεί εξίσου σημαντική δουλειά, ώστε από την αρχική αυτή ιδέα να προκύψει ένα όσο το δυνατόν πιο αξιόλογο έργο. Η έμπνευση είναι κάτι μαγικό, μα δεν αρκεί. Και υπάρχει μια μεγάλη παγίδα: η επανάληψη. Ακόμα κι αν έχεις βρει έναν τρόπο που σαγηνεύει τα παιδιά, όπως σου μεταφέρουν οι γονείς τους και οι δάσκαλοί τους, θα πρέπει ν' αποφύγεις την παγίδα να επαναλαμβάνεις τον εαυτό σου. Θα πρέπει να προσπαθείς να εξελίσσεσαι και ν' απολαμβάνεις κάθε στιγμή, ακόμα και κάθε δυσκολία, της προσπάθειας αυτής.

- **Τα νέα σας βιβλία, «Μια τρελή τρελή Αλφαβήτα» και «Ένα τρελό τρελό Αριθμητάρι», έχουν ένα ξεχωριστό τρόπο να μυήσουν τους μικρούς μαθητές στην εκπαίδευση, με την πρωτότυπη συλλογή ποιημάτων για το κάθε γραμματάκι και τον κάθε αριθμό, αλλά και το CD με τα τραγούδια που ερμηνεύουν σπουδαίοι και αγαπημένοι έλληνες καλλιτέχνες. Πιστεύετε ότι όταν ένα βιβλίο συνοδεύεται και από CD το προτιμούν περισσότερο οι γονείς και οι μικροί σας αναγνώστες;**

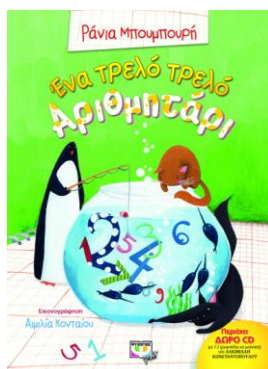
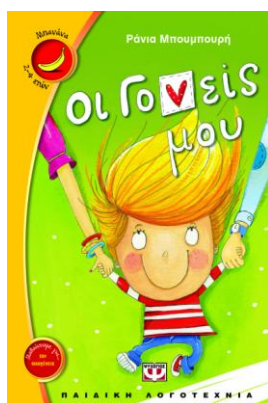
Τα ποιήματα τα χαίρονται πιο πολύ τα παιδιά όταν γίνουν τραγούδια –το έχουμε δει στην πράξη– αλλά δεν αρκεί αυτό. Δεν αρκεί να συνοδεύεται ένα βιβλίο από CD. Τι CD θα είναι αυτό; Θα είναι δυο-τρεις μελωδίες παιγμένες σ' ένα αρμόνιο και τελειώσαμε; Τα CD που συνοδεύουν την «Τρελή τρελή ΑΒ» και το «Τρελό τρελό Αριθμητάρι» μας είναι το αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς δεκάδων ανθρώπων: ο συνθέτης μας Αλκιβιάδης Κωνσταντόπουλος δημιούργησε αυτό το αποτέλεσμα με τη συμβολή 12-14 μουσικών, οι οποίοι παίζουν γύρω στα 40 φυσικά όργανα, και τη συμμετοχή της 60μελούς παιδικής χορωδίας «Viva Voce». Όσο για τους ερμηνευτές, που όλοι συμμετέχουν φιλικά, αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά τον Μανώλη Μητσιαά, τον Διονύση Σαββόπουλο, τον Φοίβο Δεληβοριά, τον Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, τη Σαβίνα Γιαννάτου, τον Γιάννη Ζουγανέλη, τον

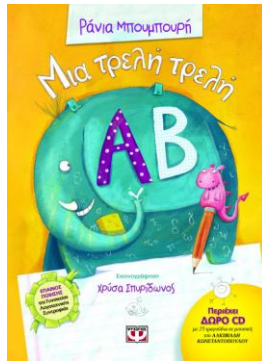
Μπάμπη Στόκα, τον Μάρκο Κούμαρη από τους Locomondo, την Τζώρτζια από τους Μπλε, την Ελένη Τσαλιγοπούλου, τον Πάνο Μουζουράκη, τον Νίκο Ζιώγαλα... είναι συνολικά 30 εξαιρετικοί καλλιτέχνες, οι οποίοι ένωσαν τις δυνάμεις και το μεράκι τους μαζί μας, ώστε να εξοικειωθούν τα παιδιά με τα γράμματα και τους αριθμούς με τρόπο πρωτότυπο, κεφάτο και... πολύ τρελό!

- **Οι σημερινοί γονείς λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων λείπουν πάρα πολλές ώρες από το σπίτι και οι ώρες που περνούν με τα παιδιά τους δυστυχώς όλο και λιγοστεύουν. Θεωρείτε ότι αυτός ο ελάχιστος χρόνος που ένας γονιός διαθέτει στο να περάσει με το παιδί του μπορεί να είναι εποικοδομητικός, τι μπορεί να καλύψει τη φυσική παρουσία που ένα παιδί έχει τόσο ανάγκη;**

Πιστεύω ότι αν ένας γονιός φροντίσει να αφιερώνει στο παιδί του κάποια ώρα την ημέρα, όση μπορεί ανάλογα με το πρόγραμμα της οικογένειας, αλλά να είναι ουσιαστικά μαζί με το παιδί αυτή την ώρα και να περνούν καλά, αυτό μπορεί να ισοσταθμίσει τις ώρες που λείπει. Η φυσική παρουσία από μόνη της δεν λέει και πολλά πράγματα. Αν είσαι μαζί με το παιδί στο σπίτι αλλά όλο ασχολείσαι με τις δουλειές σου ή βλέπεις τηλεόραση ή είσαι στον υπολογιστή, είναι δώρον άδωρον. Η ενασχόληση με δραστηριότητες που απολαμβάνουν και οι δύο δυναμώνει τη σχέση γονιού-παιδιού, την εμπλουτίζει και τη βοηθά να εξελίσσεται.

Ιουλία Ιωάννου

Η ΡΑΝΙΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΡΗ είναι αρχισυντάκτρια στο ηλεκτρονικό περιοδικό www.diastrixo.gr, επιμελήτρια εκδόσεων και μεταφράστρια. Γεννήθηκε το 1974 στο Καρπενήσι, όπου πέρασε ξέγνοιαστα παιδικά χρόνια με πολλά γέλια και πολλούς καβγάδες με τις τέσσερις αδελφές της. Στις πανελλήνιες εξετάσεις πέρασε πρώτη στο Τμήμα Δημοσιογραφίας και Μ.Μ.Ε. του Α.Π.Θ., όπου αρίστευσε στα μαθήματα λόγου και φιλοσοφίας με καθηγητές τους Δ.Ν. Μαρωνίτη και Γ. Βώκο αντίστοιχα. Λατρεύει την παιδική λογοτεχνία, είναι μέλος του ελληνικού τμήματος της IBBY (International Board on Books for Young People) και της SCBWI (Society of Children's Book Writers and Illustrators). Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν δέκα βιβλία της, με τελευταία τα βιβλία ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ και ΜΙΑ ΤΡΕΛΗ ΤΡΕΛΗ ΑΛΦΑΒΗΤΑ, το οποίο τιμήθηκε με τον Έπαινο Ποίησης της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς.